

forvaltninger, a-kasserne og fagforeningerne med henblik på at løse de opgaver, som skal løses. Jeg mener altså, at det er fuldstændig ligegyldigt, om det er staten, der har arbejdsformidlingen, eller den er i det kommunale eller amtskommunale regi; det er et spørgsmål om teknik i forhold til det her.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det forekommer mig, at denne debat om flaskehalse er løbet en lille smule af sporet. Det forekommer mig, at såvel Venstres ordfører som arbejdsministeren tager udgangspunkt i, hvad man skulle kunne formidle af ikkeeksisterende arbejdspladser. Den dokumentation, vi har fra den rapport, der foreligger, er, at der stort set ikke eksisterer flaskehalsproblemer, og derfor er flaskehalsdiskussionen ikke en diskussion om formidlingsproblemer. Så det forekommer mig altså, at vi er i færd med at perspektivforskyde, for det er ikke det, det drejer sig om. Der er 300.000 arbejdsløse, som ikke kan formidles til ikkeeksisterende job.

Så vil jeg også minde om, at både arbejdsministeren og Venstres ordfører glemmer den type arbejdsformidling, som ligger i fagligt regi, og som meget ofte er den mest effektive, fordi det er dér, den faglige indsigt ligger.

Bendt Bendtsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi tilfredse med, at der er brugt kræfter på en redegørelse om flaskehalsindsatsen, at der bliver sat fokus på området, og at man stadig væk overvåger problemet.

Ud over de økonomiske aspekter er der også mange menneskelige aspekter i at få gjort dette problem så lille som overhovedet muligt. Det er dyrt for et velfærdssamfund at have flaskehalsproblemer eller begyndende flaskehalsproblemer, samtidig med at vi har mennesker, som lever af offentlig hjælp. Derfor er der også noget godt i at tackle dette problem, før det vokser. Arbejdsmarkedet må indrettes, så vi undgår mangel på arbejdskraft; det er og bliver til gavn for alle parter.

Efter at have læst redegørelsen om flaskehalsindsatsen kan vi notere os, at der regionalt gøres et stort stykke arbejde i de lokale arbejdsmarkedsråd for at imødekomme de krav, der stilles til området.

Det tætte samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter anser vi fra konservativ side som

ganske positivt. Jo tættere arbejdsmarkedets parter kan være på dette område, og jo flere aftaler vi kan få lavet på det private arbejdsmarked, jo færre ulykker laver vi også i det her hus. Derfor er det utrolig positivt, at der er så stor aftalefrihed på områderne ude i regionerne.

I redegørelsen bruges der en del plads og tid på at gøre rede for de private virksomheders pligt til at orientere i god tid, ligesom virksomhederne må tænke bredere, som det udtrykkes.

Det med, at virksomhederne ikke tænker langsigtet, vil jeg godt angribe en lille smule. Det tror jeg netop at mange virksomheder gør. Jeg må gøre opmærksom på, at der er mange erhvervsvirksomheder, der ikke har mulighed for at planlægge langt frem i produktionen. Store ordrer til fjernere områder falder hurtigt bort, og det medfører, at vi ikke kan planlægge os ud af det hele.

Det fremgår også, at der ikke er de alvorlige problemer i den private sektor. Som nævnt udtrykker 10 regioner, at det vurderes, at der ikke aktuelt er egentlige flaskehalsproblemer i den private sektor. Arbejdsmarkedsrådene i de resterende 4 regioner peger som også nævnt på, at der er enkelte brancheområder i den private sektor, hvor der er flaskehalsproblemer. Det drejer sig særlig om jern- og metalindustri, bygge- og anlægsvirksomhed samt træ- og møbelindustri.

Et sted, hvor vi i den konservative folketingsgruppe dog mener, at ministeren kommer lidt hurtigt over gærdet, er, når vi taler om flaskehalsproblemer på det offentlige område. Det må jo nok set med vores øjne konstateres, at regeringen står fadder til flaskehalsproblemerne inden for det offentlige område. Der er flaskehalsproblemer inden for flere fagområder i den offentlige sektor. Det drejer sig primært om social- og sundhedssektoren med en udbredt mangel på sygeplejersker samt mangel på social- og sundhedshjælpere og pædagoger.

Selv om vi taler om målrettede kurser og uddannelse, kan vi ikke komme uden om, at der er et problem, som vi er nødt til at forholde os til. I december måned kunne vi i dagspressen læse om aflyste operationer på nogle af vores sygehuse. Der var eksempler på, at folk med cancer fik aflyst deres operationer, fordi der ikke var intensivsygeplejersker til stede på sygehusene.

Det er altså et eksempel på, at orlovsordningerne ikke fungerer, som de skal. Vi har behov for ansvarlige orlovsordninger. Når jeg taler om